

Sygn. akt XVII AmA 163/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie-Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Sajur – Kordula

Protokolant: sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Naczelnej Izby Lekarskiej z siedzibą w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DOK- (...) z dnia 25 lipca 2011r.

o ochronę konkurencji i nałożenie kary pieniężnej

I. uchyla zaskarżoną decyzję

II. zasądza od Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na rzecz Naczelnej Izby Lekarskiej z siedzibą w W. kwotę 1.377 zł (tysiąc trzysta siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu

Sygn. akt: XVII AmA 163/11

UZASADNIENIE

W dniu 25 lipca 2011 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydał decyzję nr (...) mocą której uznał za praktykę ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zawarcie przez Naczelną Izbę Lekarską z siedzibą w W. na krajowym rynku świadczeń zdrowotnych, porozumienia ograniczającego konkurencję na krajowych rynkach sprzedaży produktów leczniczych homeopatycznych wydawanych z przepisu lekarza, polegającego na ograniczeniu dostępu do tych rynków przedsiębiorcom prowadzącym sprzedaż ww. produktów leczniczych, wskutek ograniczenia lekarzom i lekarzom denty stom możliwości ordynowania tych produktów w wyniku przyjęcia przez (...) stanowiska, iż stosowanie homeopatii stoi w sprzeczności z zasadami etyki lekarskiej i nakazał zaniechania jej stosowania. Z tytułu ww. naruszenia Prezes UOKiK nałożył na Naczelną Izbę Lekarską w W. karę pieniężną w wysokości 49 113, 89 zł.

Prezes UOKiK oparł decyzję na następujących ustaleniach i rozważeniach:

W dniu 4 kwietnia 2008 r. (...) wydała stanowisko nr 7/08/V w sprawie stosowania homeopatii i pokrewnych metod przez lekarzy i lekarzy denty stom oraz organizowania szkoleń w tych dziedzinach. W stanowisku tym m. in. negatywnie oceniła zjawisko stosowania homeopatii i pokrewnych nienaukowych metod przez niektórych lekarzy i lekarzy denty stom a także organizowanie szkoleń w tych dziedzinach przez instytucje i organizacje mające sprawować pieczę nad prawidłowym wykonywaniem zawodów publicznych. (...) stwierdziła, że działania takie stoją w sprzeczności z art.

57 Kodeksu Etyki Lekarskiej. Prezes UOKiK ustalił, że w stosunku do lekarzy promujących i stosujących homeopatię wszczynane były przez organy samorządu lekarskiego postępowania wyjaśniające w ramach odpowiedzialności zawodowej.

W ocenie Prezesa UOKiK do kategorii porozumień ograniczających konkurencję należą wszelkie decyzje związków przedsiębiorców skierowane bezpośrednio lub pośrednio do ich członków w celu wywołania określonego działania bądź zaniechania, w szczególności statuty, uchwały i inne akty wewnętrzne. Prezes UOKiK uznał, iż ww. stanowisko (...) stanowi porozumienie w rozumieniu przepisów ustawy. Przyjęcie tego stanowiska stanowiło dla lekarzy ordynujących leki homeopatyczne widoczną i psychologiczną barierę mogącą zniechęcić ich do dalszego ich ordynowania. Przyjęcie przedmiotowego stanowiska wypełnia przesłanki porozumienia w rozumieniu przepisów ustawy.

Dalej Prezes UOKiK ocenił, że już samego literalnego brzmienia stanowiska (...) wynika antykonkurencyjny charakter kwestionowanego porozumienia. Charakter porozumienia ma szeroki zasięg bowiem działalność członków samorządu lekarzy ma wpływ bezpośrednio na działalność innych przedsiębiorców. Stanowisko (...) ogranicza konkurencję na rynkach sprzedaży leków homeopatycznych. Stanowi ono naruszenie art. 6 ust. 1 ustawy.

Poza antykonkurencyjnym celem, porozumienie członków samorządu lekarzy wywiera także co najmniej potencjalny antykonkurencyjny wpływ na rynki sprzedaży produktów leczniczych homeopatycznych wydawanych z przepisu lekarza. (k. 3 – 25)

W odwołaniu od powyższej decyzji powód- Naczelna Izba Lekarska w W. wniósł o jej uchylenie w całości, zarzucając naruszenie:

- art. 4 pkt 1 i 2 w zw. z art. 4 pkt 5c ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez błędne uznanie, iż kwestionowane przez organ prowadzący postępowanie stanowisko organu samorządu zawodowego jest w aspekcie podmiotowym porozumieniem ograniczającym konkurencję;

- art. 6 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 uokk poprzez błędne uznanie, iż kwestionowane przez organ prowadzący postępowanie stanowisko organu samorządu zawodowego jest w aspekcie przedmiotowym porozumieniem ograniczającym konkurencję;

- art. 17 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 4 ust. 1 oraz art. 5 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich poprzez przekroczenie przez organ prowadzący postępowanie swych ustawowych kompetencji i ingerowanie w wyłączne prawo organów samorządu lekarskiego do sprawowania pieczy nad należyтым wykonywaniem zawodu;

- art. 83 uokik w zw. z art. 6,7,8,9,11 oraz art. 10 i art. 80 i art.81 k.p.a. poprzez tendencyjne prowadzenie postępowania wyjaśniającego przez organ, ze względu na pomijanie wniosków i stanowisk strony powodowej składanej w trakcie postępowania, a także przez faktyczne pozbawienie strony powodowej możliwości sporządzenia ostatecznego stanowiska w sprawie, przed wydaniem rozstrzygnięcia;

- art. 83 uokik w zw. z art. 107 § 3 oraz art. 6, 7, 8, 80 k.p.a. oraz art. 74 uokik poprzez błędne uzasadnienie decyzji w szczególności poprzez błędne, nieprecyzyjne przedstawienie stanu faktycznego, pominięcie istotnych argumentów strony powodowej oraz brak odniesienia się do wniosków składanych przez stronę powodową w poszczególnych fazach postępowania;

- art. 83 uokik w zw. z art. 105 §1 k.p.a. oraz art. 76 uokik poprzez nierozstrzygnięcie kwestii związanych z możliwością bezprzedmiotowości danego postępowania, w tym jego ewentualnego przedawnienia;

- art. 106 ust. 1 pkt 1 oraz art. 111 uokik poprzez nieprawidłowe wymierzenie kary pieniężnej, a także jej wymierzenie w stopniu nieadekwatnym do stopnia zawinienia. (k. 26 – 49)

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes UOKiK wniósł o jego oddalenie podtrzymując swoją dotychczasową argumentację zaprezentowaną w decyzji. (k. 91 – 105)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Naczelna Izba Lekarska z siedzibą w W. jest osobą prawną stojącą na czele jednostek organizacyjnych samorządu lekarzy i lekarzy dentystów w RP.

okoliczność znana powszechnie – art. 228 § 1 k.p.c.

Samorząd lekarski uchwalił Kodeks Etyki Lekarskiej, którego art. 57 posiada następujące brzmienie:

„1. Lekarzowi nie wolno posługiwać się metodami uznanymi przez naukę za szkodliwe, bezwartościowe lub niezwyfikowanymi naukowo. Nie wolno mu także współdziałać z osobami zajmującymi się leczeniem, a nie posiadającymi do tego uprawnień.

2. Wybierając formę diagnostyki lub terapii lekarz ma obowiązek kierować się przede wszystkim kryterium skuteczności i bezpieczeństwa chorego oraz nie narażać go na nieuzasadnione koszty.

3. Lekarz nie powinien dokonywać wyboru i rekomendacji ośrodka leczniczego oraz metody diagnostyki i terapii ze względu na własne korzyści.”

(dowód: Kodeks Etyki Lekarskiej k. 13-29 akt. adm.)

W dniu 8 listopada 2002r. (...) organ Naczelnej Izby Lekarskiej w W. wydała stanowisko Nr (...) w sprawie tzw medycyny alternatywnej, negatywnie oceniając zjawisko coraz większej ekspansji nieracjonalnych i nie zalecanych metod tzw medycyny alternatywnej oraz przypominając, że posługiwanie się niesprawdzonymi i niezalecanymi metodami, stoi w sprzeczności z art. 57 Kodeksu Etyki Lekarskiej.

(dowód: stanowisko k. 11 akt administracyjnych)

W dniu 4 kwietnia 2008 r. (...) wydała stanowisko nr (...) w sprawie stosowania homeopatii i pokrewnych metod przez lekarzy i lekarzy dentystów oraz organizowania szkoleń w tych dziedzinach. W stanowisku tym (...) negatywnie oceniła zjawisko stosowania homeopatii i pokrewnych nienaukowych metod przez niektórych lekarzy wyrażając zaniepokojenie, że część lekarzy i lekarzy dentystów, jak również niektóre organizacje lekarskie i uczelnie medyczne angażują się w popularyzację homeopatii i pokrewnych metod, służąc pomocą w organizacji szkoleń i działań mających na celu legitymizowanie oraz promocję homeopatii. (...) wyraziła pogląd, że takie działania stoją w sprzeczności z art. 57 Kodeksu Etyki Lekarskiej, jak również ze stanowiskiem (...) nr 24-02-IV z dnia 8 listopada 2002 r. w sprawie tzw. medycyny alternatywnej; zapisy te zobowiązują (...), inne organy samorządu lekarskiego oraz wszystkich jego członków nie tylko do przeciwstawiania się w/w tendencjom, ale również do popierania działań tych lekarzy, lekarzy dentystów i organizacji lekarskich, których celem jest troska o zachowanie racjonalnego charakteru medycyny praktykowanej w naszym kraju oraz racjonalnego wydatkowania prywatnych i publicznych środków przeznaczonych na leczenie.

(dowód: S. (...) z dnia 4 kwietnia 2008 r. nr 7/08/V (k. 12 akt adm.)

Wskazane wyżej stanowisko nie posiada mocy wiążącej. Stanowi wskazówkę postępowania w zakresie wykonywania zawodu przez lekarzy i lekarzy dentystów. Stanowisko to jednocześnie poglądem organu samorządu lekarskiego na kwestie homeopatii. Lekarze nie stosujący się do zaleceń stanowiska nie ponosili z tego tytułu odpowiedzialności zawodowej.

dowód: zeznania świadka W. Ł. (k. 252, 253)

zeznania M. H. jako strony (k. 260)

zeznania R. K. jako strony (k. 280v.)

zeznania K. R. jako strony (k. 302v.)

W dniu 15 grudnia 2008r. jako negatywne i niezgodne z aktualną wiedzą medyczną oceniła zjawisko homeopatii Konferencja Prezesów Towarzystw (...), pogląd o niezgodności homeopatii ze współczesną wiedzą medyczną został też zawarty w stanowisku zespołu ekspertów (...) w sprawie stosowania oraz promowania metod homeopatycznych.

(dowód: stanowisko k.30 akt adm. oraz k.31-34 akt adm.)

W dniu 12 września 2014r. zespół ds. oceny aktualnych dowodów naukowych dotyczących działania homeopatii powołany przez (...) lekarską, podał w swym raporcie, że substancje stosowane w dawkach homeopatycznych mogą działać wyłącznie jak placebo, ponieważ w produktach homeopatycznych po milionowych, miliardowych lub nawet większych rozcieńczeniach i wytrząsaniach nie ma śladu substancji czynnych, z badań przeprowadzonych na całym świecie nie wynika, żeby woda zachowywała „pamięć” rozpuszczanych w niej substancji.

(dowód: stanowisko k. 225)

Firmy produkujące środki homeopatyczne przechodząc procedurę rejestracji celem wprowadzenia środka na polski rynek, zgodną z prawem farmaceutycznym, nie muszą przedstawiać dokumentacji wykazującej skuteczność terapeutyczną środka. Środki te nie są one refundowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia

(dowód: zeznania świadka J. K. k.237, 240, zeznania w charakterze strony M. H. k.259v)

Sprzedaż środków homeopatycznych w Polsce w latach 2008-2009 wyglądała w ten sposób, że w roku 2009 wzrosła, zaś w kolejnych latach spadała.

(dowód: wykres k.323)

Sąd Okręgowy- Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należało rozważyć kwestię, czy Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów był uprawniony do dokonania oceny stanowiska (...) z dnia 4 kwietnia 2008r. w sprawie stosowania homeopatii i pokrewnych metod przez lekarzy i lekarzy dentyistów pod kątem ewentualnego naruszenia ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50 poz. 331 ze zm.)- dalej jako ustawa okik.

Niewątpliwie Naczelna Izba Lekarska stanowi związek przedsiębiorców w rozumieniu art. 4 pkt 2 ustawy okik, Prezes UOKiK co do zasady ma prawo badać decyzje związków przedsiębiorców skierowane bezpośrednio lub pośrednio do ich członków. Należało jednak przeanalizować, czy działał on w interesie publicznym, gdyż art. 1 ust. 1 ustawy okik stanowi m.in. że ustawa określa zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Interes publiczny ocenia się w każdej sprawie indywidualnie. Dokonując tej oceny Sąd miał na względzie, że powodowi zarzucono praktykę ograniczającą konkurencję, zaś ograniczenie konkurencji oznacza ograniczenie samodzielności decyzyjnej po stronie innych uczestników rynku- w tym wypadku konsumentów. W przypadku zarzutu naruszenia konkurencji, dobrem chronionym na mocy ustawy okik, jest konkurencja- jako pewien mechanizm, który ma służyć ogólnie dobru społeczeństwa. Działanie w interesie publicznym oznacza więc działanie w interesie ogółu, nie zaś w interesie poszczególnych podmiotów np. poszczególnych przedsiębiorców.

Istotne jest również, że ochrona konkurencji nie stanowi celu samego w sobie, jest jedynie środkiem pośrednim służącym do osiągnięcia pewnego pożądanego stanu- ten stan ma być pozytywny dla ogółu społeczeństwa, dla ogółu konsumentów.

Konkurencja to współzawodnictwo przedsiębiorców na określonym rynku tzw rynku relevantnym. W orzecznictwie wyrażono pogląd, że konkurencja to rywalizacja co najmniej dwóch podmiotów dążących do tego samego celu z jednoczesnym działaniem zmierzającym do osiągnięcia przewagi.

Jak już wspomniano- interes publiczny dotyczy ogółu, nieokreślonej z góry liczby osób. Jego naruszenie zachodzi głównie wtedy, gdy działaniem danego przedsiębiorcy zagrożony jest interes ogólnospołeczny lub jakiś szerszy krąg uczestników. Przy ocenie interesu publicznoprawnego należy mieć na względzie skutki, jakie dana praktyka wywołuje lub może wywołać na rynku.

W tym konkretnym przypadku, gdyby mówić o liczbowym oddziaływaniu stanowiska (...) - to istotnie, w sposób pośredni oddziałuje ona na szerszy krąg konsumentów, na niepoliczalną ilość osób. Jednakże istotna jest również kwestia skutków stanowiska. Należy przy tym określić, co jest- w kontekście treści stanowiska- tym, wcześniej wspomnianym, pozytywnym dla społeczeństwa przejawem konkurencji na krajowym rynku świadczeń zdrowotnych- czy jest to prawo pacjenta do bycia leczonym zgodnie z aktualną wiedzą medyczną, czy jest to prawo do bycia leczonym za pomocą wszelkich dopuszczonych prawem środków, również tych, które nie mają udokumentowanej wartości terapeutycznej.

Zdaniem Sądu, pozytywnym skutkiem konkurencji na krajowym rynku świadczeń zdrowotnych jest leczenie pacjentów za pomocą metod i środków zgodnych z aktualną wiedzą medyczną.

Taki wniosek wynika bowiem z analizy art. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 1996r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (t.j Dz.U. z 2011r. Nr 277 poz. 1634) , stanowiącego, że lekarz ma obowiązek wykonywać zawód zgodnie ze wskazaniami aktualnej wiedzy medycznej, dostępnymi mu metodami i środkami zapobiegania, rozpoznawania i leczenia chorób, zgodnie z zasadami etyki zawodowej oraz z należytą starannością. Podobnie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 6 listopada 2008r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (t.j. Dz.U. z 2012r. Nr 159) stanowi, że pacjent ma prawo do świadczeń zdrowotnych odpowiadających wymaganiom aktualnej wiedzy medycznej oraz art. 2 tejże ustawy, gdzie ustawodawca określił, że przestrzeganie praw pacjenta jest obowiązkiem organów władzy publicznej właściwych w zakresie ochrony zdrowia oraz innych podmiotów, wśród których wymienione są osoby wykonywujące zawód medyczny. Również art. 57 Kodeksu Etyki Lekarskiej zabrania lekarzom posługiwania się metodami uznanymi przez naukę za szkodliwe, bezwartościowe lub niezwyfikowanymi naukowo.

Z powyższego wynika, że lekarz ma stosować metody i środki, zgodne ze wskazaniami aktualnej wiedzy medycznej, które wykazują się skutecznością terapeutyczną. W przeciwnym razie może on ponieść odpowiedzialność dyscyplinarną- dotyczy to metod uznanych przez naukę za szkodliwe, bezwartościowe lub niezwyfikowane naukowo.

Jak wykazało postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie, w chwili obecnej brak jest jakichkolwiek dowodów naukowych na skuteczność terapeutyczną homeopatii, co najwyżej może wywołać tzw efekt placebo. Efekt placebo wywoływany jest często samą wizytą u lekarza, świadomością, że jest się leczonym. Stosowanie homeopatii może natomiast prowadzić do negatywnych dla pacjenta skutków zdrowotnych np. wskutek zarzucenia leczenia metodami konwencjonalnymi oraz do negatywnych skutków finansowych, w sytuacji gdy pacjenci nieświadomie kupują środki, które nie mają udowodnionej skuteczności terapeutycznej, nie zdając sobie sprawy z tego, czym w istocie są środki homeopatyczne, jakie są założenia homeopatii i przypuszczają np. że są to środki ziołowe. Jak zeznali świadkowie, nie ma szkoleń na temat homeopatii.

Nie ulega też wątpliwości, że na podstawie powyższych przepisów, to lekarz odpowiada za leczenie pacjenta. Lekarz musi więc działać zgodnie ze sztuką lekarską, nauką oraz przepisami prawa, w przeciwnym razie, gdy wyrządzi szkodę pacjentowi poniesie odpowiedzialność dyscyplinarną lub karną. Wykluczyć należy więc sytuację, gdy to pacjent wyłącznie decyduje o zastosowanych metodach i środkach. Błędny jest więc pogląd Prezesa UOKiK, że przedmiotowe stanowisko ogranicza pacjentów w możliwości uzyskania środków homeopatycznych dostępnych na receptę. To lekarz winien decydować, jaki środek zaleci w leczeniu, zaś kierować się winien przy tym przedstawionymi powyżej zasadami, wynikającymi z przepisów prawa.

Należało przeanalizować również co jest generalnie korzystniejsze dla społeczeństwa: sytuacja, gdy samorząd lekarski nie zwraca uwagi na brak naukowych dowodów homeopatii, czy też gdy zwraca uwagę. Zdaniem Sądu, niedopuszczalna jest sytuacja, gdy członkowie organu samorządowego, który ma sprawować pieczę nad prawidłowym wykonywaniem zawodu, posiadając jakąś wiedzę związaną ogólnie z leczeniem, nie dzielą się nią z osobami wykonującymi ten zawód, niekorzystne jest również, gdy samorząd zawodowy nie może wyrazić poglądu na temat związany z leczeniem. Przyjęcie koncepcji przeciwnej prowadzi do sytuacji, że na rynku świadczeń leczniczych ochrona konkurencji staje się celem samym w sobie, ewentualnie celem jest ochrona konkurujących ze sobą przedsiębiorców, bez względu na dobro pacjentów.

Stanowisko nr 7/08/V realizuje cel, zdaniem Sądu, bardziej istotny, gdyż dotyczący zdrowia a nawet życia pacjentów, wynikający z wymienionych powyżej ustaw t.j. ustawy o prawach pacjenta i ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry, ponadto wpisuje się w zakres obowiązków (...), jako organu samorządu lekarzy i lekarzy dentystry.

Brak spełnienia przesłanki działania przez Prezesa UOKiK w interesie publicznym z art. 1 ust. 1 ustawy okik, powoduje konieczność eliminacji decyzji z obrotu prawnego.

Decyzja posiada jeszcze inne, zarzucone w odwołaniu wady.

Zdaniem Sądu, doszło do naruszenia art. 6 ust. 1 ustawy okik poprzez błędne określenie procentowego udziału świadczeń zdrowotnych wykonywanych przez lekarzy i lekarzy dentystry w krajowym rynku tych świadczeń. Jak słusznie wskazał powód, nie uwzględniono świadczeń wykonywanych przez zakłady opieki zdrowotnej, jak również przez osoby innych zawodów, wśród których są m.in. pielęgniarki, felczerzy, laboranci. Prezes UOKiK nie uwzględniając tych podmiotów doszedł do błędnego wniosku, że udział lekarzy i lekarzy dentystry w tym rynku wynosi 100%.

Przepis powyższy, jak również art. 4 pkt 5c ustawy okik naruszony został z uwagi na uznanie przez pozwanego przedmiotowego stanowiska za porozumienie ograniczające konkurencję, w sytuacji gdy analiza jego treści prowadzi do wniosku, że nie stanowi ono uchwały lub innego aktu organu związku przedsiębiorców. Jest to bowiem opinia, pewien pogląd organu samorządu zawodowego, wydany w trosce o prawidłowe wykonywanie zawodu lekarza i lekarza dentystry, nie zaś w celu ograniczenia konkurencji na rynku sprzedaży produktów homeopatycznych. W sposób jednoznaczny zostało to wykazane przez powoda poprzez przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadków oraz stron, które to dowody wyjaśniły intencje jego podjęcia. Samorząd lekarski od 2002r. opowiada się negatywnie przeciwko homeopatii, jako metodzie niezwyfikowanej naukowo. Stanowisko, jako pewien pogląd, jest niewiążące zarówno dla członków samorządu, jak również samych jego organów, w tym sądów lekarskich. Brak podstaw prawnych, by na jego mocy były wyciągane konsekwencje dyscyplinarne w stosunku do osób go niestosujących.

Prezes UOKiK nakazał zgodnie z art. 10 ustawy okik zaniechanie stosowania praktyki naruszającej konkurencję, co w przypadku poglądu-jak słusznie wskazał powód- jest trudne do wykonania. Jedyną formą byłoby uchylenie stanowiska (również niewiążące członków samorządu) lub wyrażenie przeciwnego poglądu. Nakazanie wyrażenia samorządowi zawodowemu poglądu określonej treści, istotnie stanowi niedopuszczalną na mocy art. 17 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 2 ust. 2 i art. 5 ustawy z dnia 2 grudnia 2009r. o izbach lekarskich (Dz.U. Nr 219 poz. 1708 ze zm.) ingerencję organu administracji w kompetencje samorządu zawodowego.

Potwierdził się również zarzut powoda co do bezpodstawnego nałożenia kary pieniężnej, w sytuacji gdy art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy okik nie mógł być zastosowany z uwagi na brak podstaw przypisania powodowi praktyki naruszającej konkurencję.

Skutku nie mogły natomiast odnieść zarzuty naruszenia poszczególnych przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, z uwagi na to nie dotyczyły one ani wad decyzji skutkujących jej nieważnością, ani takich których nie dało się naprawić w postępowaniu przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Biorąc powyższe pod uwagę na mocy art. 479^{31a} § 3 k.p.c. decyzję uchylono w całości.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparto na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na zasądzoną kwotę składają się: kwota 1000 zł tytułem opłaty sądowej, 360 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

SSO Magdalena Sajur-Kordula